

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛ. Μ. ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΥ κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

(Π. Πατριαρχικός Ναός, 21η Μαρτίου 2021)

Παναγιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
Σεβασμία τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἐξοχώτατε ἐκπρόσωπε τῆς ἐντίμου Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ.
Βλάση,
Ἐξοχωτάτη κυρία Ὑφυπουργέ Παιδείας καί Θρησκευμάτων,
Ἐξοχώτατοι διπλωμάται,
Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες,
Ἡγαπημένοι ἀδελφοί ἐν Κυρίῳ, διάκονοι τῶν φρικτῶν τοῦ
Χριστοῦ
μυστηρίων,
Λαέ τοῦ Κυρίου περιούσιε.

«Ἡμέρα χαρμόσυνος καί εὐφροσύνης ἀνάπλεως πεφανέρωται σήμερον», διά μίαν εἰσέτι φοράν, εἰς τὰς ἀυλὰς τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, καθ' ἣν «οὐκ ἐν σοφία καί δυνάμει καί πλούτῳ» καυχᾶται ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί δὴ τό Ἱερόν αὐτῆς Κέντρον, «ἀλλ' ἐν τῇ τοῦ Πατρός ἐνυποστάτῳ Σοφία Θεοῦ», τῷ Χριστῷ μόνον, «ἐπὶ τῷ Ὁποίῳ καί εὐφραίνεται κρᾶζουσα: Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ὁ διαπρύσιος κῆρυξ καί ἀνυποχώρητος προασπιστής τῆς ἀκαινοτομήτου σεσαρκωμένης Θείας ἀγάπης, ὁ πανίερος Οἰκουμενικός Θρόνος, περιβεβλημένος ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ πεποικιλμένῳ τὰς ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῆς διαχρονικῶς καθηγιασμένης ἐκκλησι-αστικῆς παραδόσεως ἱεροκανονικὰς του προνομίας, παρὰ τὰς

ὅποιας ἀπέλπιδας καί καταδικασμένας εἰς ἀποτυχίαν ἀμφισβητήσεις των, τάς ὑπό ὁμοδόξων ἀτυχῶς πῶς ἐπ' ἐσχάτων διατυπωμένας, διακηρύττει ἐν ἀδιάπτωτῳ θυσιαστικῇ κενώσει τήν σωτηριώδη Ὁρθόδοξον ἀλήθειαν, καί δὴ κατὰ τήν τελευταίαν τριακονταετίαν τῆς πεπνυμένης καί θεο-στηρίκτου πατριαρχίας Σας, Παναγιώτατε, μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς καί προφητικῆς, ἐν μέσῳ ἑνὸς κόσμου ἀπορουμένου ἐκ τῆς ἐντεινομένης ἀπωλείας ὑπαρξιακοῦ νοήματος καί σαφοῦς προσανατολισμοῦ, προσ-φάτως δέ καί ἐξ αἰτίας τῆς ἐνσκηψάσης φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ κορωνοϊοῦ, ἢ ὅποια καθεῖλε πανθομολογουμένως, καί δὴ κατὰ τρόπον ἠχηρόν ὡς ἐν συσσεισμῶ, τάς ἀτομοκρατικές ψευδαισθήσεις καί εὐδαιμονιστικές βε-βαιότητας τοῦ συγχρόνου «ἄνθρωποθεοῦ».

Ἐντός τῆς πολυταράχου ταύτης πραγματικότητος, ἐκλήθην, Παναγιώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, χάρις εἰς τήν πατρικὴν Ὑμῶν στοργήν καί τήν ἀδιάπτωτον πρός τήν ἀναξιότητά μου μέριμναν καί ἀγάπην, καί μάλιστα κατ' ἄκρην συγκατάβασιν, νά λάβω σήμερον, 21^η Μαρτίου, ἡμερομηνίαν κατὰ τήν ὅποیان ἐξεμέτρησε τό ζῆν πρό τεσσαρακοντα-πενταετίας ἢ ἐν τῇ Ἰωνικῇ γῆ γεννηθεῖσα καί ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης ἀκουσίως μετεγκατασταθεῖσα το 1922 μήτηρ τοῦ μακαριστοῦ πατρός μου Οὐρανία, ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῶ τοῦ Ἁγίου Μεγαλο-μάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, τόν δεύτερον τῆς ἱερωσύνης βαθμόν παρὰ τῶν τιμίων καί ἐκ τῶν ἀτελευτήτων καμάτων καθηγι-ασμένων χειρῶν Σας, καθιστάμενος πλέον οἰκονόμος τῆς Θείας Εὐχα-ριστίας καί τῶν σωτηριωδῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, «ἐν τοῖς ὁποίοις», κατὰ Νικόλαον Καβάσιλα, «ἡ Ἐκκλησία σημαίνεται» καί τά ὅποια προσφέρονται «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας».

Ἡ ὑψίστη αὕτη τιμή καί εὐλογία ὀλοκληροῦται διά τῆς σεπτῆς Πατριαρχικῆς προαιρέσεως καί φιλοτιμίας ὅπως χειροθετήσῃ με εἰς τό ὑψηλόν ὀφφίκιον τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Αὐλῇ, διά τήν ὅποیان υἱικῶς εὐγνωμονῶ, εἰς διαδοχὴν τοῦ ὀλίγον μόλις πρὶν χειροτονηθέντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σαράντα Ἐκκλησιῶν κ. Ἀνδρέου, τόν ὅποιον εὐχαριστῶ δημοσίᾳ διά τήν ἄσφογον συνεργασίαν καί τήν ἀνυπόκριτον ἀδελφικὴν του συναντίληψιν κατὰ τήν διακονίαν του εἰς τό πολυεύθυνον καί πλήρες ἀλαλήτων

στεναγμῶν ὑπουργήμα τοῦ πρώτου συγκυρηναίου τῆς ἀείποτε ἐσταυρωμένης Πα-τριαρχικῆς ἀγάπης.

Ὡς ὁ πλέον πρόσφατος κρικός εἰς τὴν ὑπεραιωνόβιον ἀλυσίδα τῶν διατελεσάντων Μεγάλων Πρωτοσυγκέλλων τῆς πρωτευθύνου καὶ πρω-τοθρόνου Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετ' αἰσθημάτων δέους καὶ συνοχῆς καρδίας στρέφω τὸν νοῦν μου εἰς τό βάρος τῶν ἀνα-τιθεμένων μοι πολυευθύνων καθηκόντων, μή λησμονῶν τὴν ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Πάργας Ἀθηναγόρου βιωματικὴν ἐπι-σήμανσιν ὅτι ὁ ἐκάστοτε Πρωτοσύγκελλος τῶν Πατριαρχείων «ἀφω-σιωμένος ψυχῇ καὶ σώματι, ἦτο ἔτοιμος νὰ ὑποστῇ ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου καὶ προϊσταμένου του πᾶσαν θυσίαν», ὡς σύννοικος καὶ ὁμόστεγος καὶ ὁμοδαίτιος καὶ ὁμόψυχος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἔμπιστος σύμβουλος καὶ συνεργός καὶ συναντιλήπτωρ εἰς τό δυσχερές Πατριαρχικόν ἔργον.

Προερχόμενος ἐκ τῆς εὐάνδρου καὶ ἀγιοτόκου Κρήτης, τῆς ἐν τῇ Μεσογείῳ ναυαρχίδος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῆς καὶ πεφι-λημένης, ὡς κατ' ἐπανάληψιν τονίζετε, Παναγιώτατε, κληρουχίας τοῦ Θρόνου Σας, καὶ δὴ ἐκ τοῦ Μεγάλου Κάστρου, μέ ἀνεξιτήλους, ὅμως, μικρασιατικὰς καταβολὰς, τόσον ἐκ τοῦ ἀειμνήστου πατρός μου Ἀριστείδου, τοῦ ἐκ Κίκραγατς Μαγνησίας καταγομένου καὶ ἐν οὐρανίοις νῦν θαλάμοις συναγαλλομένου, ὅσο καὶ ἐκ τῆς εὐσεβοῦς μητρός μου Ἑλένης, ἔλκούσης τὴν καταγωγὴν τῆς ἐκ τῆς μαρτυρικῆς Σμύρνης καὶ τῆς παραθαλασσίου Παλαιᾶς Φωκαίας, ἠσθάνθη τὴν πρό δεκαε-ξαετίας πρόσληψίν μου πρὸς διακονίαν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Αὐλὴν ὡς εὐλογημένην ἐπιστροφὴν καὶ ἐνοίκησιν εἰς τὸν ὑπὲρ πάντα ποθητόν οἶκον τοῦ Πατρός μου, εἰς τὸν Ὑμέτερον Οἶκον, Παναγιώτατε, γεγονός διὰ τό ὅποϊον θά Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ἐσαεὶ.

Εἰς τὴν ἐνίσχυσιν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ἐνταῦθα διακονίας μου ἢ κενωτικὴ προσφορὰ τῆς πεφιλημένης κατὰ σάρκα ἀδελφῆς μου Οὐρα-νίας, ἀναλαβούσης ἀποκλειστικῶς τὴν περίθαλψιν τοῦ γήρατος τοῦ ἀει-μνήστου πατρός μου καὶ τῆς ἐμπεριστάτου μητρός μου, οὐδόλως ὑπῆρξεν ἀσήμαντος, καὶ διὰ τοῦτο τῆς ὀφείλω θερμὰς χάριτας καὶ εὐχαριστίας.

Κατά τήν ἐνταῦθα διακονίαν μου, ἐδόθη μοι ἡ μοναδική καί σπανία εὐκαιρία νά μαθητεύσω, εἰ καί ἀπροσδοκῆτως, ἐν τῷ ἐν Φαναρίῳ διά βίου πανδιδακτηρίῳ τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, τῷ ἀναντικαταστάτῳ καί ἀνω-τάτῳ Πανεπιστημίῳ τῆς μυστηριακῆς μνήσεως εἰς τό αὐθεντικόν φαναριώτικόν ἐκκλησιαστικόν ἦθος, καί δὴ ἐν Κρανίου τόπῳ κειμένῳ καί ἐν ἀτελευτήτῳ Γολγοθᾶ ἰσταμένῳ, καί νά ἀφουγκρασθῶ ἐν τῇ πράξει, καί δὴ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, τοὺς δυνατοὺς παλμούς τῆς καθ' ἡμέραν παλλούσης Πατριαρχικῆς καρδίας ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, τῆς εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καί τῆς διορθοδόξου συνεργασίας, τῆς προαγωγῆς τῆς διαχριστιανικῆς ἐνό-τητος, τῆς καταλλαγῆς μεταξύ τῶν θρησκευτῶν καί τῶν πολιτισμῶν καί τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τό μείζον, ὥστόσο, παιδαγωγικόν δι' ἐμέ δίδαγμα, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ καί στάσιν προτύπου ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί ἐμπόνου σταυρο-αναστασίμου μαρτυρίας, τυγχάνει, Παναγιώτατε, ἡ ἐκ τοῦ εὐλάλου, εἴ καί σιωπηλοῦ, παραδείγματός Σας ἀπαράμιλλος μακροθυμία, ἡ ἀνεξάντλητος συγχωρητικότητα, ἡ ἀδιάκριτος πρὸς πάντα ἀνεξαιρέτως τά τέκνα Σας πατρική ἀγάπη καί πρόνοια, ἡ ἀπερίγραπτος καρδιακή εὐρυχωρία, ἡ παραινετική ἐνίσχυσις εἰς τὰς ἀναποφεύκτους ἀνθρωπίνας πτώσεις καί τὰς ἀστοχίας των, ἡ διακριτικὴ ἀνάπαυσις τῶν λογισμῶν, ἡ ἀκαταπόνητος ἐργατικότητα καί ἡ ἀνυποχώρητος ὑπεράσπισις τῶν καθηγιασμένων δικαίων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἡ δυσεὔρετος ποιμαντικὴ εὐαισθησία πρὸς πάντα ἄνθρωπον καλῆς θελήσεως ἄνευ ἡλικιακῶν ἢ λοιπῶν διακρίσεων, ἡ βίωσις τῆς καθ' ἡμέραν λειτουργικῆς ζωῆς, ἡ λιτότης τοῦ βίου καί ἡ πρὸς ἑαυτὸν αὐστηρότης, ἡ ἐκστατικὴ μέχρι θυσίας ἀγάπη καί ἡ ὀλοτελῆς ἀνάλωσις ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῶν ἱερῶν ὑποθέσεων τοῦ σεπτοῦ Κέντρου, ὡς καί ὁ ἀκατάπαυστος ὀραματισμὸς διὰ τό μέλλον μέ ἀκράδαντον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν, τὴν πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν.

Γνωστὴ τυγχάνει, Παναγιώτατε, ἡ μεταξύ Φαναρίου καί Κρήτης μακραίων, ἄρρηκτος καί ὄντολογικῶν χαρακτηριστικῶν κανονικὴ σχέση, ὡς καταδεικνύει ἡ νεωτέρα ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καί ἐν προκειμένῳ, καθὼς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου δηκόνησαν τό σεπτὸν τῆς Ὁρθοδοξίας Κέντρον: ὁ Ναθαναήλ

Κανώπιος ἐπί Κυρίλλου Λουκάρεως τοῦ Ἀγκαραθίτου τό 1638, «Κρής τήν πατρίδα, ὅστις ἐν ἔτει 1651ω ἐξελέγη Μητροπολίτης Σμύρνης», ὁ Ἱερεμίας, ὁ εἶτα Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἱερεμίας ὁ Δ΄, τό 1766, «Κρής τήν πατρίδα, Μ. Πρωτοσύγκελλος τοῦ κλεινοῦ Πατριάρχου Σαμουήλ Χαντζερῆ, ὅστις διώρισεν αὐτόν Μητροπολίτην Κρήτης», ὁ μετέπειτα Μητροπολίτης Κρήτης καί ἐκ τῶν προκατόχων Σας, Παναγιώτατε, Διονύσιος Χαρι-τωνίδης τό 1856, ὅστις μεθ' ἐξαετίαν ἐθεμελίωσε τόν περικαλλέστατον Ἱ. Μητροπολιτικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ Ἡρακλείου, ἐν τῷ ὁποίῳ πρό πενταετίας περίπου ἠξιώθητε παρὰ τοῦ δωρεοδότη παντός ἀγαθοῦ, σεπτέ Πρωθιεράρχα καί Πρῶτε τῆς ὑπ' οὐρανόν Ὁρθοδοξίας, νά προεξάρχητε τοῦ ἱστορικοῦ Συλλειτουργοῦ Προκαθημέ-νων ἐπί τῆ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ἡ σύγκλησις καί μόνον τῆς ὁποίας ἀρκεῖ ὥστε τό πανσέβαστόν Σας ὄνομα νά καταγραφῆ ὑπό τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ μέλλοντος χρυσοῖς γράμμασιν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικάς δέλτους διά τοῦ προσωνυμίου «Βαρθολομαῖος ὁ Πάνυ». Τελευταῖος δέ Κρής, ὁ δῖς διακονήσας ὡς Μέγας Πρωτο-σύγκελλος, ἀναφέρεται εἰς τὰς ἱστορικάς δέλτους ὁ Κύριλλος Πηγᾶς Παπαδάκης, τό τε 1858 καί τό 1861, ἐκλεγείς μετέπειτα εἰς τήν Μητρό-πολην Ρόδου.

Αὐτήν τήν ἀνυπέροβλητον σχέσιν ἐπιμαρτυρεῖ καί ἡ κατά τήν ἀνεξιχνίαστον πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ προσευχητική καί λίαν ἐπιστηρικτική δι' ἐμέ παρουσία ἁγίων ἀρχιερέων ἐκ τῆς κατά Κρήτην ὀλκάδος τοῦ Ἀποστόλου Τίτου, πρώτου Ἐπισκόπου τῆς Μεγαλονήσου, ὡς καί τῶν ἐκ Κρήτης ἐλκόντων τήν καταγωγήν καί διακρινομένων διά τήν διαποίμανσιν νευραλγικῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Θρόνου εἰς τήν ὑπερόριον ἀνά τήν ὑφήλιον δικαιοδοσίαν τοῦ Ἱεραρχῶν, τῶν τε ἐγγύς καί τῶν μακράν.

Κατά τήν ἰδιαίτεραν στιγμὴν ταύτην, ἐπικαλοῦμαι ἐντονώτερον τὰς μητρικάς πρεσβείας τῆς «μόνης ἀκαταισχύντου ἐλπίδος, καί προστασίας καί σωτηρίας μου» Παναγίας τῆς Ὁρφανῆς, τῆς ἐφεστίου εἰκόνας τῆς παλαιφάτου καί ἱστορικῆς Μονῆς Ἀγκαράθου, τῆς καί τῆς μετανοίας μου, ἐν τῇ ὁποίᾳ τό 2003 ἐκάρην μοναχός καί ἐχειροτονήθην διάκονος ὑπό τοῦ εὐεργετήσαντός με Σεβ. Μητροπολίτου Ἀρκαλοχωρίου, Καστελ-λίου καί Βιάννου κ. Ἀνδρέου, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσ-σαλονίκης, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐνταῦθα διακονίας καί μαθητείας μου, ἔχων ὡς πυξίδα τὰς ἀπευθυνθείσας

Πατριαρχικάς παραινέσεις εἰς πρόσφατον ἐν Φαναρίῳ χειροτονίαν, αἱ ὁποῖαι ἀναμφιβόλως θά κα-ταστοῦν σημεῖον ἀναφορᾶς καί διὰ τοὺς ἐπιγενομένους, κατ' ἀναλογίαν μάλιστα πρὸς τὴν διαχρονικὴν ἀπήχησιν τῶν μνημειωδῶν λόγων καί ὁμιλιῶν τοῦ Γέροντός Σας, Μητροπολίτου Χαλκηδόνος Μελίτωνος Χα-τζῆ τοῦ Μεγάλου: Ὡς μᾶς ἐνουθετήσατε, Παναγιώτατε, «...ἤμπορεῖτε, ὀφείλετε νὰ ἀντλήσετε ἓνα δίδαγμα πού νὰ τό ἔχετε φυλαχτό εἰς ὅλην τὴν ζωὴν σας: τὴν ταπείνωσιν, τό ταπεινὸν φρόνημα, καθ' ὅτι «πρῶτον καί χεῖριστον τῶν παθῶν, ἢ ἀλαζονεῖα τε καί ἢ οἴησις». Δι' αὐτό καί ὁ Κύριος «τελώνην μετριοπαθήσαντα, καί στεναγμοῖς ἰλασμόν αἰτούμε-νον, ἐδικαίωσε»... ὡς τέκνα μου ἀγαπητά, σᾶς νουθετῶ! (πρβλ. Α' Κορ. δ', 14):... μείνετε ταπεινοί. Μείνετε ἄνθρωποι. Κοντά εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Διάκονοι τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων. Χωρὶς αὐτοὺς τί νόημα ἔχει ἡ ἀποστολή μας ὡς κληρικῶν; Ὅταν ὁ Σεφέρης ἔπαιρνε τό βραβεῖον Νόμπελ, εἶπε μεταξύ ἄλλων εἰς τὴν ὁμιλίαν του: «Σ' αὐτόν τόν κόσμο πού ὀλοένα στενεύει, ὁ καθένας μας χρειάζεται ὅλους τοὺς ἄλλους. Πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε τόν ἄνθρωπο ὅπου κι' ἂν βρίσκεται». Μείνετε μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπηρμένην ὀφρύν! Μακριὰ ἀπὸ τὸν ναρκισσισμόν καί τὴν αὐταρέσκειαν! «Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν» (Παρ. γ', 34).

Φυλάσσων ὡς πολύτιμον θησαυρόν καί παρακαταθήκην τοὺς λόγους Σας τούτους, Παναγιώτατε, καί ὡς φωτεινὸν πρότυπον τὴν Ὑμετέραν πολιτείαν, προτίθεμαι, διὰ τῶν τιμίων εὐχῶν Σας, νὰ πορευθῶ εἰς τὴν νέαν μου διακονίαν κατὰ τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ ἐν κενώσει καί θυσιαστικῇ διαθέσει, ἐν ἀδιαπτῶτῳ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἐν εὐγνώμονι εὐχαριστίᾳ καί ἐν ἀπολύτῳ ἀφοσιώσει καί ὀλοτελεῖ ὑπακοῇ πρὸς τόν χειροτονήσαντα καί χειροθετήσαντά με Αὐθέντην καί Δεσπότην μου, ὑπισχνούμενος νὰ διακρίνω τὰ χαρίσματα τῶν ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Αὐλῇ καί τῇ Ἁγιωτάτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντι-νουπόλεως ὑπηρετούντων κληρικῶν καί λαϊκῶν στελεχῶν καί μάλιστα νὰ τὰ ἀναδεικνύω καί οὐχὶ νὰ τὰ ἀποκρύπτω, νὰ ἀξιοποιῶ τὴν κλήσιν παντός ἀνθρώπου διὰ τό καλόν καί τὴν πρόοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί τῆς περὶ αὐτόν ἐνταῦθα φιλογενοῦς καί φιλοπροόδου Ὁμογενείας, διακονῶν «οὐχὶ μόνῳ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ καί ἀληθείᾳ» (Α' Ἰωαν. γ', 18), σταυρούμενος καί μὴ σταυρῶν, μακρὰν διχαστικῶν πρακτικῶν, μνημονεύων διὰ παντός τὴν

σωτήριον παραίνεσιν τοῦ Ἀπο-στόλου Παύλου πρὸς Τίτον «μωρᾶς δέ ζητήσεις καὶ ἔρεις καὶ μάχας κοσμικὰς περιῖστασο, εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι».

Καὶ νῦν, «Λάλει, Κύριε, ὅτι ἀκούει ὁ δούλος σου».

Πολλὰ καὶ ὄλβια τὰ ἔτη Σας, Παναγιώτατε.